

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

II. Auctoritas Theodosij interpellata à Leone, ut suspendi juberet executionem secundæ Synodi Ephesinæ. In quæ Dioscorus omnia per tumultum egit contra canones, deposito Flaviano. Leo hanc synodum ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

deesse quò minùs pro Concilio Oecumenico haberetur. Sed Dioscorus omnia per tumultum vi manùque miscuit; Eutychem, qui se orthodoxum profitebatur, restituit; Flavianum & Eusebium Episcopum Doriæi damnavit, eo prætextu, quòd adversus canones Eutychem gradu suo deiecissent; ceteris Episcopis per minas & terrores ad Flaviani & Eusebij damnationem adactis. Huic iudicio intercessit Flavianus recusato Dioscuro, & Legati Romani contradixerunt, quibus scripto, ex more Conciliorum, libellum appellationis porrexit Flavianus, ut auctoritate & studio Romani Pontificis alterum Concilium institueretur. Et Leo quidem, hujus calamitatis nuntio accepto, Italiæ Concilium in Romana urbe cogit; in quo quid actum sit, malo verbis Hilari Diaconi proferre quàm meis: *Vestra itaque veneranda clementia cognoscat, à prefato Papa Leone cum omni Occidentali Concilio reprobari omnia quæ in Epheso contra canones per tumultus & odia secularia à Dioscuro Episcopo gesta sunt, & nulla ratione hæc in his paribus suscipi posse; quia per potentiam predicti (id est, Dioscorig) non sine læsione fidei & præjudicio sanctissimi viri innoxique Flaviani commissa sunt.* Sed quia de Concilij Oecumenici decreto agebatur, quod etsi repudiatum esset Romæ, nec unquam suscipi posset in Occidente, magno studio fovebatur à quamplurimis Orientalibus Episcopis, necessariò Theodosij auxilium Pontifex implorat, eumque obsecrat ut quæ gesta sunt aut à Flaviano contra Eutychem, aut ab Ephesino Concilio contra Flavianum, decreto suo rescindat, aut suspendat, donec à numerosiori Concilio his tumultibus consulari. Ea sunt verba Leonis; à quibus scribendis temperasset, nisi illi constitisset de auctoritate qua potiebatur Princeps; præsertim cum ab eo non Concilij Romani executionem postulet, sed ut ipse rescripto suo omnia restituat quæ per vim contra canones acta erant. Cui decreto Orientales parituros non dubitabat, qui scient quæ Principum esset auctoritas in iis rescindendis quæ vi & metu definita erant. *Ecce ergo, Christianissime & venerabilu Imperator, cum consacerdotibus meis implens erga reverentiam clementie vestre sinceri amoris officium, cupiensque vos placere per omnia Deo, cui pro vobis ab Ecclesia supplicatur, ne ante tribunal Christi Domini de silentio rei judicemur, obsecramus coram unius deitatis inseparabili Trinitate, quæ tali facto leditur, cum ipsi vestri sit custos & auctor imperij, & coram sanctis angelis Christi, ut omnia in eo statu esse jubeatis in quo fuerunt ante omne iudicium, donec major ex toto orbe numerus Sacerdotum congregetur.* De Fla-

viano agi docent ultima epistolæ verba; ubi & Legatos reclamasse, & Flavianum libellum appellationis dedisse, ideòque generalem synodum à Principe cogendam, ut appellatio discutiatur, ex canonibus Nicænis, id est, Sardicensibus, Leo probare conatur. In epistola verò ad Pulcheriam Augustam data, Flaviani communionem à se retineri aiunt; simulque postulationis suæ acquitatem ex eo probant & Leo & Romana Synodus, quia quod factum est sine consideratione justitiæ, & contra omnium canonum disciplinam, ratum haberi nulla ratio permittit. Vnde concludunt, ut quia dissensionis scandalum non abstulisset Ephesina Synodus, sed auxisset, habendo intra Italiam Concilio & locus constitueretur & tempus; omnibus querelis & præjudiciis partis utriusque suspensis, quò diligentius universa quæ offensionem generaverant, retractentur. Quod ut obtinere possint, pietatem Pulcheriæ Augustæ, quæ labores Ecclesiæ semper adjuvabat, enixè interpellant, ut eorum supplicationem apud Principem, sibi specialiter à beatissimo Petro legatione commissa, dignetur asserere.

III. Leo de iniquitate judicij Ephesini sententiam rulerat. A Theodosio verò suspensionem postulabat, quia per vim, & iudiciorum ordine non servato, canones violati erant. Illusterrimus Cardinalis Peronius alio modo hoc componit. Ait enim, quod attinet ad ecclesiasticam & spiritualem auctoritatem, Synodum Ephesinam à Leone in irritum missam; à Principe verò, quod attinet ad secularem potestatem, quæ necessaria videbatur ad rescindendam priorem legem, qua Theodosius acta illa Ephesina & Flaviani damnationem confirmaverat. Sed, pace tanti viri dixerim, non ob eam rationem Summus Pontifex à Theodosio decretum illud suspensionis postulavit, cum nondum relatione ulla accepisset Synodum Ephesinam à Principe confirmatam. Quod apertissimè demonstratur ex eo quòd Flaviani necem nondum resciverat; quamvis post triduum à damnatione obiisset, nondum soluta synodo. Per Hilarum enim Diaconum, qui statim Epheso fugiens, Romam erat reversus, cladem illam accepit. Ad cuius relationem suas literas ad Theodosium & ad Pulcheriam dedit, & ad Clerum plebemque Constantinopolitanæ urbis. In hac ultima epistola meminit Flaviani tanquam superstitis. Quare qui nondum de ejus nece certior erat factus, non potuit rescire legem Theodosij, quæ aliquot dies à soluta synodo data erat. Nihil ergo reverentius erga sedem apostolicam neque verius dici potest quàm

*Fide lib. 7. cap. 7.
S. 1.*

*Hilarus in ep. ad
Pulcheriam p. 1.
Concil. Chalced.
II. 24.*

*Leonis epist. ad
Theodosium.*